

çocuklarımızın gönlünden, dilinden...

SELTSAMİK GEZEĞENİ

Efe AKSOĞAN - 5. Sınıf Öğrencisi

ankara@emo.org.tr

Mayıs ayının dolunaylı bir gecesinde, odamın penceresinden görünen Ay gökyüzünde adeta gümüş bir tepsi gibi parlıyordu. Dışarıda çok güçlü bir fırtına vardı; öylesine güçlüydü ki evi temelden sökecek gibiydi. Ağaçlar yere yatıp kalkarken ve denizin dalgaları büyük bir gürültüyle sahile çarparken çıkan sesler kulak zarımı adeta yırtıyordu. En sevdiğim arkadaşlarımdan olan Selin ve Erdem ile sohbet ediyor, şakalaşıyor bir yandan da mis gibi kavrulmuş çekirdeklerimizi çitliyorduk.

özel hissetmeye başladım. Etrafı merakla incelerken dev hologramda bir görüntü belirdi. "Merhaba!" diye, soğuk ve gür bir ses duyduk.

-Ben Seltsamik Gezegeni'nin Kralı Kral Blodviks. Korkmayın, size zarar vermeyeceğiz. Size bir görev teklif edeceğiz. Kabul ederseniz; aracımız Platzkop ile az sonra gezegenimiz Seltsamik'te olacaksınız. Kabul etmezseniz sizi hemen aldığımız yere geri götüreceğiz.

Ben söze atladım:

-Nedir teklifiniz ve neden bizi seçtiniz?

- Teklifimizi Seltsamik'e vardığımızda açıklamak istiyoruz, sabredebilir misiniz? Gerçekten sizin gibi iyi kalpli ve sevgi dolu çocuklara ihtiyacımız var.

Selin heyecanla cevapladı:

-Bu yolculuğu yarıda bırakmak istemiyorum, arkadaşlarım da isterse ben varım.

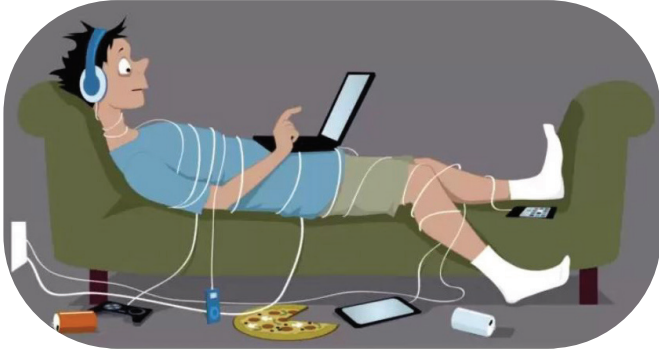
Birbirlerine bakıp onayladılar.

Birinci sınıftan beri aramızdan su sızmaz. Biz üç kafadar aynı karakterdeyiz. Erdem iyi kalpli, dost canlısı, empati yeteneği yüksek, yaşlıtlarına göre ufak tefek, kalın gözlükleri olan 11 yaşında bir çocuktur. Selin ise şakacı, biraz saf 12 yaşında uzun boylu bir kızdır. Her cuma akşamı sırayla birimizin evinde toplanırız. İşte o gece benim evimde yine cuma akşamı etkinliğimizi yaparken; maceramız başladı. Erdem şaşkın bir şekilde "Bu kadar güçlü bir fırtına da neyin nesi böyle?" dedi. Aklımızdaki sorular ve korkuyla boğuşmaya çalışırken bir yandan da birbirimize daha önce böyle bir fırtınayla karşılaşmış olduğumuzu soruyorduk. Panik içinde dışarda olup bitenleri izlerken yaklaşan bir araç gördük. Yaklaştıkça daha da parlıyor ve adeta bizi içine çekiyordu. Büyülenmiş bir şekilde izlerken camı açmaktan kendimi alıkoyamadım. Camı açtığım anda bizi şiddetle içine çekti. Birden kendimizi çok değişik geometrik bir cismin içinde bulduk. Bizi iki tane yeşil renkli, daha önce hiç görmediğim çok tuhaf varlıklar karşıladı. Böyle doğüstü şeylere hiç inanmadığım için çok şaşkındım ve korkuyordum. Kalp atışlarımı duyabiliyordum, tüm vücudum buz kesmişti. Bunun bir kamera şakası olmasını dilerken, garip yeşil varlıklar kollarımızdan tutup bizi geniş bir salona götürdüler. Duvarlarda kocaman hologramlar vardı. Rahat ve ayarlanabilir çok fonksiyonlu koltuklara oturduğumuzda kendimi

Varlıklardan biri elinde rengarenk şişelerle geldi ve bize kendi gezegenlerinin ikramlarını sundu. Korkumuz artık yerini merak ve heyecana bırakmıştı. Tuhaf koltuklarımızın tuşlarıyla oynarken bir yandan da garip ama lezzetli sıvıları içiyorduk. Aniden kapılar açıldı ve Seltsamik'e vardığımızı anladık. Platzkop'tan indiğimizde sevimsiz bir topluluk bizi karşıladı. Bize benzemiyorlardı ama her hallerinden mutsuz oldukları belliydi. Birbirlerini hiç tanımıyor gibi mesafeli duruyorlardı. Uçan camlı bir cisim tam önümüzde durdu. Bizi krala götürecekti bu araç oto pilot özelliğine sahipti. Ayarlanmış rotaya göre hareket ediyordu. Varış noktasında "Yüce Kralın Şatosu" yazıyordu. Üzerinde uçtuğumuz gezegen bizim dünyamızdan çok farklıydı. Burada bizim belki de asırlar sonra ulaşacağımız çok gelişmiş bir teknoloji vardı. Ama etraftaki tüm yeşil varlıklar tek başınaydı. Acaba bir dilleri yok

muydu? Ben bunları düşünürken karşımıza görkemli şato çıktı. Birbirimizin ellerini sıkı sıkı tuttuk ve korkmamaya çalıştık. Araç şatonun açılan tepesinden bizi aşağı bıraktı. Kocaman hava yastıklarının üzerine düştük. Karşımızda nihayet Kral Blodviks vardı:

-Hoş geldiniz dünyalılar. Sizi buraya gezegenimizde unutulmuş duyguları hatırlatmanız ve sosyal paylaşımları bize öğretmeniz için getirdik. Gördüğünüz gibi teknolojik olarak sizden çok ilerdeyiz ama maalesef ki halkımız çok mutsuz. Tüm işleri tasarladığımız yapay zekalı robotlar yapıyor. Halkımız birbirlerine ihtiyaçları olmadığını düşünüyor. Günlük yaşamlarını sadece teknolojik aletlerle sürdürüyor ve hiç konuşmuyorlar. Böylelikle yalnızlaştılar ve hastalandılar. Sizi buraya halkıma arkadaşlığı, paylaşmayı ve sevgiyi öğretmeniz için getirdik. Şimdi kararınızı söyleyin.

Bize yardım edecek misiniz?

Üçümüzde kararlaştırmış gibi aynı anda "EVET!" diye bağırdık. Kral memnun olmuş bir şekilde:

-O zaman sizi burada bir süre misafir edelim. Burada zaman sizin gezegeninizle aynı birimde değil. Bizim bir ayımız sizin sadece otuz dakikanızdır. Aileleriniz yokluğunuzu fark etmeden evinize dönebilirsiniz. Misafirlüğünüz boyunca arkadaşlığınız ve birbirinize sevginizle halkımıza örnek olup onları iyileştirmenizi umuyorum.

Ben arkadaşlarıma dönerek:

-Bunu başarabiliriz. Ayrıca fark ettiyseniz bizim dünyamızdaki teknolojik alet ve sosyal medya bağımlılıkları da bizi bu duruma getirebilir.

Seltsamik'te kaldığımız süre boyunca gezegenin halkıyla

unuttukları duyguları hatırlatacak oyunlar oynadık. Tiyatroların konularını Selin yazdı. Komik ama düşündürücü gösterilerle onların bilinçaltındaki duyguları ortaya çıkardık. Sohbet etmeyi, oyunlar oynamayı, yardımlaşmayı ve dostluğu öğrettik. Bir ayın sonunda mutlu halkın bizi kucaklamasıyla onlara veda etmeye hazırдық. Kral bize bir hediye vermek istedi. Bunları sadece dostluk için yaptığımızı ve hediye kabul edemeyeceğimizi söyledik. Kral elindeki kapı koluna benzeyen beyaz renkli aleti bize uzatarak:

-Bu taşınabilir ışınlanma cihazıyla gezegenimize gelip dostlarınızı görebilirsiniz. Biz sizi rahatsız etmemek için gelmeyeceğiz. Ama gökyüzünde yeşil ışık gördüğünüzde size selam verdiğimizizi bilmenizi isterim. Sizlere tüm yaptıklarınız için, halkım ve ben minnettarız. Birbirinizi hep böyle çok sevin ve dünyanızda dostluğu yayın.

Erdem gözleri yaşararak cevapladı:

-Bize burada gördüklerimiz bir uyarı oldu. Dünyamızda pandemiyle birlikte insanlar çok yalnızlaştı. Biz çocuklar yıllarca birlikte koşup oynayamadık. Çoğu çocuk ekran bağımlısı oldu. Bize yaşattığınız deneyim için çok teşekkür ederiz.

Odama döndüğümüzde annem "Yemek hazır!" diye seslendi. Annemin yemeklerini bir aydır çok özlemiştik. Ellerimizi yıkayıp koşarak mutfığa gittik. Televizyonda Ankara civarında gökyüzünde yeşil güçlü bir ışık gördüğünü söyleyen insanlar vardı. Selin gülümseyerek televizyonu kapatıp sohbet etmeyi önerdi.

